

Myriam Swansom (Flamingo Tours): «Aquest disc a Mèxic em canviaria la vida, l'entendrien millor»

El grup d'arrels clàssiques torna amb el seu segon disc, 'Lucha libre', un treball de clares influències mexicanes

Flamingo Tours

Les carreres musicals solen ser lluites constants en busca de la inspiració, el reconeixement, la sorpresa i la diversió desmesurada. Hi ha qui aconsegueix guanyar el pols i hi ha qui no, i hi ha qui l'aprobat o el suspens li són igual i l'únic que busca és avançar cap a la plenitud espiritual. Podríem dir que **Myriam Swansom** i el seu grup de rock'n'roll, **Flamingo Tours**, busquen aquesta direcció. Amb *Lucha libre* (La Cúpula Music, 2018) tornen a posar el rockabilly i estils que fa anys que es destil·len en primer pla, per fer ballar la gent i per fer-se ballar a sobre.

De clara inspiració mexicana, aquest segon disc del grup català va sortir el 9 de març i té força històries al darrere. Parlem amb **Swansom** perquè ens n'expliqui el rerefons.

Quin poder tenen els estils que intenteu conservar amb Flamingo Tours perquè perdurin en el temps?

Myriam Swansom: Els gèneres clàssics sempre perviuen per tradició. Totes les generacions tenen el seu propi espai per visitar-los i reinventar-los, cadascú decideix quina expressió artística

escull, si tira cap a l'avantguarda o cap a la rereguarda. A mi em continua excitant tocar aquesta música i per això ho faig, a més la salut de la música d'arrel continua sent bona perquè quan una música es converteix en clàssic, es veu que està feta per perdurar, com l'ska o el r'n'b. Tots han avançat, alhora que s'han mantingut.

Hi té a veure el fet que ja no siguin en el punt de mira del *mainstream*? Les coses es mantenen millor a l'ombra?

M.S: Sí, per exemple el rock negre dels 40 i 50 era molt *underground*, després gràcies a **Karl Perkins** o **Elvis Presley** s'explota al màxim, però tot comença als marges i moltes vegades torna als marges. En algun moment tots aquests estils han estat *mainstream*, però amb el temps les modes canvien i aquests gèneres en bifurquen i d'alguna manera volen tornar als orígens, a l'*underground*.

Entenc que sense ser uns enamorats del que feu no podríeu fer aquesta música.

M.S: El que jo valoro més és el món interior de cadascú. Que si ets un meloman, no ho siguis per quedar bé, que ho siguis perquè vols viatjar sense moure't del sofà quan escoltes un disc. El món interior connecta l'*underground*, i ara s'està perdent una mica aquesta experiència que va de lo personal a lo col·lectiu. Amb tanta globalització, tanta oferta, tant poder triar i remenar en els teus gustos, es perd alguna cosa. Abans una Harrington et costava una pasta i havies d'anar a Londres a comprar-la, hi havia uns codis que s'han perdut. En resum, amb **Flamingos** volem tornar a les coses que ens agraden, tot i que quan t'atraveixes a compondre t'arrisques a sortir dels paràmetres estètics establerts i que et titllin de poc autèntic. De tota manera, ho volem fer així.

Flamingo Tours

D'on ve la influència mexicana de *Lucha libre*?

M.S: Els músics amb qui he treballat van molt als Estats Units i a Mèxic de gira i tenen un llenguatge i una manera d'entendre la música que tira cap allà. Jo he escoltat molta música mexicana, i com que he treballat la composició coral tot ha sorgit de manera natural. Ha estat com

anar acostant fronteres de cadascun de nosaltres, com apropar tradicions frontereres o més de Nova Orleans.

Com ha estat això de cantar en castellà?

M.S: Jo al principi no cantava en castellà, feia aquest anglès inventat que tots fem servir quan estem a l'embrió de les cançons, però m'hi vaig anar atrevint i va sortir molt natural. El disc s'havia de dir *Mexican Dogs*, perquè m'agraden molt aquestes tradicions cruels.

El poder femení també es fa notar en aquest disc. Et veies necessitada de mostrar aquest empoderament?

M.S: És cert que he tingut molta sort, que vinc d'un entorn molt punk amb gent molt respectuosa i on mai m'he sentit utilitzada. En canvi en la indústria, per exemple als festivals, m'he trobat experiències més desagradables i des de llavors que n'intento fugir. La problemàtica de gènere me la prenc com una cosa que veig amb freqüència i que m'indigna. Hi ha per exemple la cançó "Si me abrasas", que va d'una noia que cala foc al noi que és com un gos. M'encanta aquesta capacitat per ser cruels que tenim els éssers humans, exercim un acte de força que en el fons ens fa ser més dèbils. La societat mexicana, amb tota la cultura del *wrestling* i dels narcos, té la crueltat molt ben posicionada.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=-yUUXLW0ojQ>

Sembla que tinguis una història d'amor amb Mèxic. Hi has estat?

M.S: No hi he estat, però des de petita que sempre he escoltat **Chavela Vargas** i l'he admirat molt, com també Frida Khalo. M'interessa el seny i la sobrietat d'aquestes artistes perquè defensen l'espiritualitat d'una manera profunda i seriosa. Sovint aquestes figures femenines tenen molt més poder que les masculines perquè són personalitats molt més completes que no es regeixen pels cànons de l'home que amaga els seus sentiments, en el fons són més lliures.

Aquest disc és perfecte per tocar-lo a l'altra banda de l'Atlàntic.

M.S: M'agradaria tenir l'oportunitat d'anar-hi, però encara som una banda amb pocs anys a l'esquena... Sé que aquest disc a Mèxic em canviaria la vida, allà l'entendrien millor. Abans em passava, que el públic guiri m'entenia les lletres i gaudia molt més els concerts. Ara crec que aquest disc està fet especialment per a mexicans, perquè és un homenatge al seu paisatge i a la seva cultura.